

[Justitsministeren.]

han i alle Tilfælde skal benytte denne Bemyndigelse, og jeg skal endnu en Gang, om ikke for det ærede Medlems Skyld, for jeg ved, han meget nødig vil lade sig overbevise her af Kendsgæringer, saa dog af Hensyn til andre Medlemmer søge at fremhæve Forskellen mellem de to Tilfælde. Forskellen er nemlig den, at i Tilfældet i Aarhus laa alt klart, vi var inde i alle de enkelte Detailler, der var ikke noget at henvise til offentlig Undersøgelse, følgelig gjorde Justitsminister Steincke det ikke, og han meddelte oven i Købet Manden, at han ikke mere vilde faa Svar paa sine Skrivelser. Og den nuværende Justitsminister indtog samme Standpunkt efter at have undersøgt Sagen. I det andet Tilfælde derimod var der meget uklart i Sagen, og navnlig var Statsadministrationen blandet ind i det. Derfor sagde vi: Her maa vi have en Undersøgelse.

Det ærede Medlem var ligeledes inde paa at bebrejde Justitsministeren, at han i to Tempi havde taget de Automobilpenge fra Politimestrene, som hidtil var tilfaldet dem. Det ærede Medlem var nærmest af den Anskuelse, at det var noget, der var sket skjult. Men det er ikke rigtigt. Disse Indtægter fremgik af Kontorholdsregnskaberne, som staa til enhver Justitsministers Disposition, og som har været forelagt baade den nuværende og den tidligere Justitsminister. Jeg kan heller ikke indse, at det er en Forbyrdelse af Justitsministeren, end ikke en Forseelse, ja, end ikke urigtigt, at han tager det bort i to Tempi. Thi Justitsministeren har kun lovet, at det skulde være bortfaldet inden 1. Oktober 1929. Jeg synes dog, det ærede Medlem snarere burde medvirke til den Ordning, at det faldt bort i to Tempi, fremfor at det hele først skulde falde bort den 1. Oktober 1929. Det ærede Medlem oplæste i den Anledning, hvad Statsrevisionen har sagt, at Statsrevisionen holdt med ham. Allerede i Gaar, da det ærede Medlem oplæste dette for Tinget — han angav Sideantal o. s. v. —, udtalte jeg Ønsket om, at det ærede Medlem ogsaa vilde udtale Konklusionen fra Statsregnskabet; det gjorde det ærede Medlem ikke. Jeg skal derfor oplyse Tinget om, at Statsrevisionen siger, at efter at de har faaet de Oplysninger, som det ærede Medlem har faaet af mig mindst tre Gange, to Gange her i Tinget og een Gang udenfor Tinget, har de ikke mere at sige og gør ingen Indstilling til Tinget. Derfor vil det ærede Medlem have meget vanskeligt ved at faa en anden Anskuelse til at trænge igennem her i Rigsdagen. Jeg vil ogsaa

henvise det ærede Medlem til at forhandle med dette Tings højtærede Formand; thi han er fuldt ud inde i hele denne Sags Gang, og jeg er vis paa, at han vil yde Tilslutning til den Ordning, der er truffet.

Forsvarsministeren (Brorsen): Det, jeg gav Udtryk for i min første Tale under denne Finanslovbehandling, er fremdeles min Mening, nemlig dette, at vi saa vidt muligt bør undgaa en almindelig Forsvarsdebat ved Finanslovbehandlingen, da vi jo i næste Uge, antagelig allerede Tirsdag, faar Forslag til Lov om Rigets Forsvar til Behandling. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har imidlertid — efter hans Udtalelser at dømme — ikke rigtig Tid til at vente, idet han meget vedholdende og udholdende stiller sine Spørgsmaal til mig, og jeg skal, som jeg gjorde sidst, da jeg havde Ordet, allerede ved denne Lejlighed give det ærede Medlem et Svar paa de konkrete Spørgsmaal, han stiller til mig. Det ærede Medlem stiller bl. a. det Spørgsmaal, at han nok vil vide, hvilken Sagkundskab der staaar bagved det Forslag, som Regeringen har fremsat her, og som vi ogsaa havde til Behandling sidst Aar. Nu antager jeg, at det ærede Medlem i alt Fald kender min Opfattelse af Spørgsmaalet om Sagkundskabens Stilling. Jeg er interesseret i, at vi faar Sagkundskaben placeret paa den rigtige Maade, men jeg er ikke sikker paa, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og jeg er enige, i alt Fald efter hans Udtalelser at dømme. Sagkundskaben skal have, hvad der kan tilkomme den — hverken mere eller mindre. Jeg har givet Udtryk for, og jeg er overbevist om, at det er den Anskuelse, der er raadende indenfor hele Venstrepatriet, at det er Regering og Rigsdag og ikke Sagkundskaben, der bestemmer Rammerne for vort militære Forsvar. Det maa være saaledes, at først udarbejder Regeringen sine Forslag, og dernæst tager Rigsdagen sit Standpunkt til, hvilke Rammer vi skal have paa dette Omraade. Samtidig kan det være rigtigt at aføiske Sagkundskaben en Udtalelse om, hvorledes den ser paa hele dette Problem. Det er ikke alene et militært Spørgsmaal, men, som det saa tidt er blevet hævdet, det er i høj Grad et udenrigspolitisk Spørgsmaal. Det er ikke mindst den udenrigspolitiske Side, vi maa have frem ved denne Sag; og hvad vi ogsaa hele Tiden har hævdet og fremdeles vil hævde, er, at der er et økonomisk Moment i denne Sag som i alle andre, som vi naturligvis maa tage skyldigt Hensyn til. Naar man, som sagt, kommer saa vidt, at man er enig